

По-друге, після 1900 р. спостерігається суттєве зростання кількості нещасних випадків (див. діаграму 2). З 37 до 5 353 увічених робітників за рік. Таке суттєве зростання можна пояснити тим, що у 1900 р. був виданий «Наказ чинам фабричної інспекції», який зобов'язав промислові підприємства вести книгу для фіксування усіх нещасних випадків на виробництві [2, С.96].

Таким чином, рівень виробничого травматизму був вкрай високим. Кількість нещасних випадків на підприємствах металургійної промисловості України зростала непропорційно кількості робітників. Якщо у період з 1893 р. по 1899 р. кількість робітників зросла у 3 рази, то кількість нещасних випадків збільшилась більш ніж у 10 разів. Це можна пояснити низькою професійною підготовкою робітників, недотриманням правил безпеки, а також недодержанням роботодавцями санітарно-гігієнічних умов праці.

Література

1. Парасунько О. Положение и борьба рабочего класса Украины (60-90 годы XIX в.). К.: Изд-во АН УССР. 1963. 452 с.
2. Сборник законов, распоряжений и разъяснений по вопросам русского фабричного законодательства / сост. М. Балабанов. Санкт-Петербург, 1909. 272 с.
3. Статистичка несчастных случаев в горной и горнозаводской промышленности южной России. Харьков, 1903. 21 с.
4. Сугак В. Виробничий травматизм промислових робітників Південної України другої половини XIX – початку XX ст. Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. 2014. Вип. 1. Ч. 2. С. 31–34.

УДК 94(477.62-2МАР)"1909"

Коробка В.М.,

кандидат історичних наук, доцент кафедри історичних дисциплін

Коробка Ю.В.

кандидат історичних наук, доцент кафедри історичних дисциплін

МАРІУПОЛЬ 1909: ЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ ПЛЮС ЕЛЕКТРИФІКАЦІЯ МІСТА

Наприкінці XIX – на початку XX ст. Маріуполь, як й інші міста промислово розвинутих губерній України, більшою або меншою мірою акумулював та інтегрував історичні досягнення тогочасного людства, які отримали можливість розповсюдження через імперські політичні та соціально-економічні фільтри. Промисловий переворот, промислове зростання, розширення торгівлі, урбанізація, з її, з-поміж іншого, поширенням і опануванням міського способу життя, а також тогочасних технічних і культурних

досягнень знайшли вияв тут у будівництві електростанції, влаштуванні електричного освітлення окремих вулиць та приватних будинків, застосуванні електроенергії для забезпечення функціонування міського водопроводу та приватних підприємств.

Вихідний момент електрифікації міста та міського господарства знайшов відображення у науково-популярному викладі – «Мариуполь и его окрестности: взгляд из XXI века» (Мариуполь, 2006) [6, с. 119, 121]. На думку авторів цього вельми корисного видання, мариупольська міська електростанція стала до ладу в 1908 р. [6, с. 121].

Мета нашого розгляду полягає у з'ясуванні обставин будівництва мариупольської міської електростанції та першої масштабної електрифікації міста.

Із самого початку використання в м. Мариуполі електроенергії в промислових чи побутових цілях її джерелом були приватні електростанції. Наприкінці XIX ст. Мариупольська міська дума формулює кілька програм розвитку міського господарства на більш чи менш віддалену перспективу, зокрема влаштування електричного освітлення, трамвая, а також водопроводу [2, с. 222]. Вивчення можливостей втілення задуманого було доручено спеціально обраній комісії міської думи. Саме в доповіді цієї комісії, яка була проголошена на думському засіданні 26 листопада 1899 р., йшлося про влаштування «електричних станцій» і виділення для них ділянок землі [2, с. 231].

Ключовою проблемою будівництва електротехнічного підприємства були дуже обмежені можливості його фінансування. Лише 24 травня 1906 р. міська дума ухвалила рішення запозичити в одній із кредитних установ або у приватної особи необхідну суму грошей на потреби влаштування електричного освітлення та водопроводу [3, с. 122].

Відповідно до закону вищезазначене рішення Мариупольської міської думи щодо позики було затверджено міністром внутрішніх справ. Про це міського голову поінформував Катеринославський губернатор у лютому 1907 р. [4, с. 123]. Так було включено «зелене світло» активізації всієї роботи із влаштування важливих об'єктів міського господарства – електричного освітлення та міського водопроводу. Натхненна міністерською санкцією, міська дума 13 квітня 1907 р. відкритим голосуванням обрала спеціальну комісію з влаштування в Мариуполі електричного освітлення та водопроводу з числа найбільш впливових гласних у якості дорадчого та підготовчого органу при управі [5, с. 89].

17 січня 1908 р. газета «Мариупольская жизнь» повідомила, що міська управа почала переговори з Харківським земельним банком про позику грошей задля влаштування в місті електричного освітлення, проект якого надіслано на затвердження в міністерство внутрішніх справ [7]. Із повідомлення тієї ж «Мариупольской жизни» від 14 березня 1908 р. дізнаємось, про доповідь створеної міською думою комісії на чолі з міським головою Іваном Поповим [8] і про те, що влаштування електричного освітлення здійснюється за проектом професора В.В. Дмитрієва. Втілювати проект бралися декілька фірм, але комісія, управа й, у решті-решт, дума зупинили вибір на фірмі Шильдгауера [9].

Перша міська електростанція влаштовувалась передбачливо біля головного джерела води, мала, з-поміж іншого, спеціальне приміщення, де були змонтовані та безпосередньо з'єднані з електромоторами 3 насоси, необхідні для функціонування водопроводу [1, с. 175]. Вода з природного джерела «Великий фонтан» за допомогою цих насосів по трубах піднімалася вгору (у верхню частину міста) в спеціальні резервуари й водонапірну вежу, а звідти самопливом надходила до водорозбірних будок на вулицях міста та в будинки мариупольців. Слідкуючи за газетною хронікою, можна встановити, що всі кам'яні роботи із спорудження електростанції мали бути завершені до 15 липня 1908 р. [10]. І, нарешті, 4 січня 1909 р. в «Мариупольской жизни» з'явилося оголошення Мариупольської управи про те, що з початку 1909 р. «открыто действие» міської електричної станції [11].

20 січня 1909 р. за повідомленням міської газети, як написано в дописі, на підставі «достовірних джерел», влаштування електричного освітлення наближалось до завершення. Останнім терміном закінчення всіх робіт, як повідомляла «Мариупольская жизнь», рахують 25 – 26 січня, у ці ж числа електрику отримують і приватні абоненти [12]. Тож, січень 1909 р. можна визначити часом народження міської електростанції та міського електричного освітлення.

Загальна вартість міської електростанції – вартість будівель, влаштування вуличної мережі, приєднання приватних абонентів, реманент станції – складала 227799,25 руб., а із витратами, пов'язаними з реалізацією позики – 258823,08 руб. [14, с. 114]. У 1914 р. Мариуполь освітлювали 686 електричних ліхтарів [13, с. 113].

Отже, мариупольська міська електростанція будувалась за ініціативою та під неослабним контролем установ громадського управління – думи, управи та спеціальних комісій на чолі з міським головою. З огляду на всі відомі проекти мариупольського міського самоврядування будівництво електростанції було одним із найуспішніших втілених його задумів. Електростанція забезпечувала електричне освітлення міста, була підприємством, що працювало на потреби міського господарства (водопровід). Її будівництво збагачувало багатогранність видів трудової діяльності та дозволяло тощо. З електростанцією, електричним освітленням окремих вулиць міста та водопроводом Мариуполь був доволі яскравим виявом урбанізаційних процесів та втілення промислового перевороту Східної України, яка перетворилася на один із найбільш розвинутих регіонів Російської імперії.

Література

1. Водопроводы русских городов / Сост. Ф.А. Данилов. – М.: Тип. «Печатное дело» Ф.Я. Бурче, 1913. – Вып. 2. – 274 с.
2. Журналы очередных и чрезвычайных заседаний Мариупольской городской думы за 1899 г. с приложениями. – Мариуполь: Тип. Д.И. Бабенко, 1900. – 247 с.
3. Журналы очередных и чрезвычайных заседаний Мариупольской городской думы за 1906 г. – Мариуполь: Тип. С.А.Копкина, 1907. – 295 с.
4. Журналы очередных и чрезвычайных заседаний Мариупольской городской думы за 1907 г. – Мариуполь: Тип. Э.И.Гольдрин, 1908. – 340 с.
5. Коробка В. М. Заходи громадського управління Маріуполя із влаштування міського водопроводу // Грані. Науково-теоретичний і громадсько-політичний альманах. – 2013. – №3(95). – С. 88 – 93.
6. Мариуполь и его окрестности: взгляд из XXI века / [Р.П. Божко, Т.Ю. Були, Н.Н. Гашенко и др]: Изд.2-е измен. и доп. – Мариуполь: Рената, 2008. – 428 с.
7. Мариупольская жизнь. – 1908. – №424. – 17 января.
8. Мариупольская жизнь. – 1908. – №471. – 14 марта.
9. Мариупольская жизнь. – 1908. – №472. – 15 марта.
10. Мариупольская жизнь. – 1908. – №546. – 17 июня.
11. Мариупольская жизнь. – 1909. – №708. – 4 января.
12. Мариупольская жизнь. – 1909. – №720. – 20 января.
13. Молчанов В. Б. Развитие міст Донбасу у другій половині XIX – на початку XX ст. [Електронний ресурс] / В.Б. Молчанов // Проблеми історії України XIX – початку XX ст. – 2017. – Вип. 26. – С. 113. – Режим доступу: http://resource.history.org.ua/publ/Piu19-20_2017_26_9
14. Отчет Мариупольской городской управы о приходе и расходе городских сумм с приложениями за 1909 год. - Мариуполь: Электро-тип. Бр. Гольдрин, 1910. – 123 с.

УДК 94(477)"195"

Мельник А.М.

аспірантка кафедри історичних дисциплін

ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНІ ПОСЛУГИ ЯК СКЛАДОВА ПОВСЯКДЕННОГО ЖИТТЯ РОБІТНИКІВ ПІДПРИЄМСТВ ЧОРНОЇ МЕТАЛУРГІЇ УКРАЇНИ (ПЕРША ПОЛОВИНА 1950-Х РР.)

Невід'ємною складовою повсякденного життя робітників підприємств чорної металургії у першій половині 1950-х рр. була сфера послуг. Кожен день вони користувалися рядом житлово-комунальних послуг, до яких відносяться електроенергія, водопостачання, водовідведення, опалення, а також вивезення побутових відходів. Рівень та якість даних послуг впливали на здоров'я і вільний час металургів і членів їх сімей.

Найкраще оснащений всіма видами комунального благоустрою у першій половині 1950-х рр. був житловий фонд Мінчормету у Запорізькій області. Тут у 1952 р. було обладнано електричним освітленням 100% житлового фонду. Найнижчі показники з обладнання електричним освітленням були у Дніпропетровській області – 99,7% житлового фонду [9, с. 78]. Проте подекуди якість житлово-комунальних послуг перебувала на низькому рівні. Так, у селищі ім. Горького, де проживало багато робітників Маріупольського заводу ім. Ілліча, у 1955 р. у будинках було настільки погане освітлення, що складно було розпізнавати предмети, що знаходяться в кімнаті. У неділю електрику взагалі вимикали на цілий день [8, с.2].

У першій половині 1950-х рр. мережі водопостачання були розвинені слабо. У 1951 р. постачання населення околиць Дніпра та робітничих селищ водою здійснювали незадовільно. До того ж низькою була якість води. На третіх поверхах житлових будинків вода з'являлася лише в нічний час. У лівобережній частині міста, де мешкала значна кількість робітників підприємств чорної металургії, організоване водопостачання взагалі було відсутнім [14, арк. 170].

У Запорізькій області у 1952 р. водопроводом було обладнано близько 76% житлового фонду [9, с. 78], у Дніпропетровській – 62,7% [12, арк. 8], у Луганській (тоді – Ворошиловградській) – 46,5% [12, арк. 6], у Донецькій (тоді – Сталінській) – 46%. Гарячою водою у цьому ж році було забезпечено у Запорізької області 62% житлового фонду [9, с. 78], у Дніпропетровській – 6% [12, арк. 8], у Донецькій – 0,14% [12, арк. 35], у Луганській – 0,04% [9, с. 78].

У Луганську і Кам'янському у 1955 р. водопроводом було охоплено лише 30% території міста. За норми водопостачання на одну людину у 120 л на добу в Макіївці та Маріуполі припадало фактично лише 50 л [15, арк. 132]. Нестача питної води, зокрема в літній час, посилювалася тим, що промислові підприємства забирали для власних потреб значну кількість води з міських водопроводів [15, арк. 132-133]. Внаслідок недостатнього розвитку водопровідних мереж міське населення було змушене користуватися водою з водорозбірних колонок або з місцевих, часто забруднених, джерел [15, арк. 132].

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАУКИ ТА ОСВІТИ

**Збірник матеріалів
XXI підсумкової науково-практичної конференції викладачів**

01 лютого 2019 року

*За загальною редакцією
члена-кореспондента НАПН України, доктора політичних наук, професора,
К.В. Балабанова*

Маріуполь – 2019

УДК 061.3(063)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАУКИ ТА ОСВІТИ: Збірник матеріалів XXI підсумкової науково-практичної конференції викладачів МДУ / За заг. ред. К.В. Балабанова. – Маріуполь: МДУ, 2019. – 262 с.

Рекомендовано до друку та поширення через мережу Інтернет вченою радою Маріупольського державного університету (протокол № 6 від 28.01.2019)

Редакційна колегія:

Голова – Балабанов К.В., доктор політичних наук, професор

Члени редколегії: Булатова О.В., д.е.н., проф.; Безчотнікова С.В., д.філол.н., проф.; Задорожна-Княгницька Л.В., д. пед. н., доцент; Лисак В.Ф. д.і.н., проф.; Омельченко В.Я., д.е.н., проф.; Павленко О.Г., д.філол.н., доц.; Романцов В.М. д.і.н., проф.; Слющинський Б.В., д.соц.н., проф.; Толпежников Р.О., д.е.н., доц.; Чентуков Ю.І., д.е.н., проф.; Шепітько С.В., к.філол.н., проф.

Збірник містить матеріали XXI підсумкової науково-практичної конференції викладачів МДУ, яка відбулася 01 лютого 2019 року в Маріупольському державному університеті.

У матеріалах висвітлені актуальні проблеми розвитку міжнародних відносин та зовнішньої політики, філософії та соціології, історії, економіки та менеджменту, права, літературознавства і культурології, філології, методики викладання, педагогіки та психології.

Видання адресоване науковцям, викладачам, аспірантам та студентам, а також усім, хто цікавиться сучасними проблемами науки та освіти.

Редакція не несе відповідальності за авторський стиль тез, опублікованих у збірнику.

<i>Гільченко О.Л.</i> ПОЗИЦІЇ КРАЇН ЦЕНТРАЛЬНОЇ ЄВРОПИ ЩОДО ПРОЦЕСУ МИРНОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ КОНФЛІКТУ НА ПІВДЕННОМУ СХОДІ УКРАЇНИ.....	80
<i>Грідіна І.М.</i> «СІРА» ОСВІТА: ПРОБЛЕМИ ОСВІТЯНСЬКОЇ СФЕРИ У «СІРІЙ» ЗОНІ НА ДОНБАСІ.....	82
<i>Константинова Ю.В.</i> ПРОГРАМИ СПРИЯННЮ РОЗВИТКУ ЯК КЛЮЧОВИЙ НАПРЯМ РЕАЛІЗАЦІЇ ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКОГО ВЕКТОРУ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ РОСІЇ.....	84
<i>Мендрін О.В.</i> ДОСЛІДЖЕННЯ ПОЛІТИЧНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ: ПІДХОДИ ДО ПЕРІОДИЗАЦІЇ ТА ХАРАКТЕРИСТИКИ РОЗВИТКУ.....	85
<i>Митрощенко В.І.</i> РОЛЬ ОСНОВНИХ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ У ПРОВЕДЕННІ BREXIT.....	87
<i>Парлюк В.І.</i> АВСТРІЙСЬКА ПАРТІЯ СВОБОДИ - ЄВРОСКЕПТИКИ, ПОПУЛІСТИ АБО ЕКСТРЕМІСТИ?.....	88
<i>Пашина Н.П.</i> ДО ПИТАННЯ ПРО КОНСОЛІДОВАНУ ІДЕНТИЧНІСТЬ В УКРАЇНІ	91
<i>Ryabinin Y.</i> CHRONOLOGICAL ANALYSIS OF A. MERKEL'S ATTITUDE TOWARDS DONBASS CONFLICT.....	92
<i>Светлакова М.А.</i> ЕЛЕКТОРАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ЯК СКЛАДОВА ФУНКЦІОНУВАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ.....	94
<i>Татай Е.О.</i> УТОЧНЕННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ГРОМАДЯНСЬКОЇ АКТИВНОСТІ У КОНТЕКСТІ ПІДХОДІВ РОЗУМІННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА	96
<i>Трофименко А.В.</i> ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЇ ПОЛІТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ.....	99
<i>Трофименко М.В.</i> ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ УСТАНОВИ «УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ».....	101

СЕКЦІЯ

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ. СУЧАСНЕ БАЧЕННЯ

<i>Алфьоров А.Д.</i> НАЦІОНАЛЬНІ МЕНШИНИ ПІВДНЯ УКРАЇНИ В РЕВОЛЮЦІЙНИХ ПРОЦЕСАХ ПРОТЯГОМ БЕРЕЗНЯ – ТРАВНЯ 1917.....	104
<i>Веремєєва М.В.</i> ПЕРШИЙ КРОК У ПОВСЯКДЕННОМУ ЖИТТІ СТУДЕНТІВ УРСР: ВСТУП ДО ВНЗ.....	106
<i>Волоніць В.С.</i> ДО ПИТАННЯ ПРО РОЛЬ МІСТА ОДЕСИ У ГОСПОДАРСЬКІЙ СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ ПІВДНЯ УКРАЇНИ НАПРИКІНЦІ ХVІІІ - ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ СТ.....	108
<i>Демченко А.В.</i> РІВЕНЬ ВИРОБНИЧОГО ТРАВМАТИЗМУ, ЯК СКЛАДОВА ПОВСЯКДЕННОГО ЖИТТЯ МЕТАЛУРГІВ УКРАЇНИ У 1893 – 1903 РР.	110
<i>Коробка В.М., Коробка Ю.В.</i> МАРІУПОЛЬ 1909: ЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ ПЛЮС ЕЛЕКТРИФІКАЦІЯ МІСТА.....	111
<i>Мельник А.М.</i> ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНІ ПОСЛУГИ ЯК СКЛАДОВА ПОВСЯКДЕННОГО ЖИТТЯ РОБІТНИКІВ ПІДПРИЄМСТВ ЧОРНОЇ МЕТАЛУРГІЇ УКРАЇНИ (ПЕРША ПОЛОВИНА 1950-Х РР.).....	113
<i>Новікова С.В.</i> ПЕРША ПРОФСПІЛКОВА ОРГАНІЗАЦІЯ РОБІТНИКІВ МАРІУПОЛЯ	115
<i>Папазова А.В.</i> ІНФОРМАТИВНІ МОЖЛИВОСТІ СКАРГ – ДЖЕРЕЛ З ІСТОРІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРДЕНУ ЄЗУЇТІВ У СХІДНОСЛОВ'ЯНСЬКОМУ РЕГІОНІ В ОСТАННІЙ ТРЕТИНІ ХVІ – ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ ХVІІ СТ.	116

<i>Папац А.С.</i> НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ МАРІУПОЛЯ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – НА ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ	118
<i>Романцов В.М.</i> МАРІУПОЛЬСЬКІ БІЛЬШОВИКИ НА ШЛЯХУ ДО ЗБРОЙНОГО ПОВСТАННЯ (ЛИСТОПАД – ГРУДЕНЬ 1917 Р.). ПОГЛЯД ЧЕРЕЗ СТОРІЧЧЯ.....	120
<i>Тарасов С.В.</i> Н. ПАВЛИЩЕВ О ПРИЧИНАХ НАЦІОНАЛЬНО-ОСВОБОДИТЕЛЬНОЇ ВОЙНИ ПОД ПЕРЕДВОДИТЕЛЬСТВОМ Б. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО	122
<i>Шитік Н.Ф.</i> ВПЛИВ ГОЛОДОМОРУ 1946-1947 РР. НА ПРИРОДНИЙ ПРИРІСТ НАСЕЛЕННЯ ДОНЕЧЧИНИ ЗА ДАНИМИ ПОТОЧНОГО СТАТИСТИЧНОГО ОБЛІКУ	124

СЕКЦІЯ

СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ РОЗВИТОК СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

<i>Батичко Г.І., Янковський С.В.</i> КРЕАТИВНІСТЬ ТА ІННОВАЦІЇ У ТВОРЕННІ НОВОГО МІСЬКОГО ПРОСТОРУ В ІНДУСТРІАЛЬНОМУ МІСТІ РЕАЛІЗАЦІЯ ПРОЕКТУ МУЗЕЮ ПРОСТО НЕБА «ОБЕРЕГИ УКРАЇНИ» В МАРІУПОЛІ.....	126
<i>Дабло Л.Г.</i> ТВОРЧІСТЬ ЯК УНІВЕРСАЛЬНА ФОРМА КУЛЬТУРИ	127
<i>Кудлай В.О.</i> СПЕЦИФІКА ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНОЇ ВЗАЄМОДІЇ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ	128
<i>Манякіна О.С.</i> ЗАСТОСУВАННЯ ІНТЕРНЕТ-КОМУНІКАЦІЙ В БІБЛІОТЕЧНИХ УСТАНОВАХ....	129
<i>Нікольченко Ю.М.</i> ОГЛЯД ДОКУМЕНТІВ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ ІВАНА ФЕДОРОВА В УКРАЇНІ .	131
<i>Орехова С.Є.</i> ОРГАНІЗАЦІЙНА КУЛЬТУРА У КОНТЕКСТІ СТРАТЕГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ	133
<i>Сивак О.А.</i> МЕТОДИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ КОМП'ЮТЕРНО-ТЕХНОЛОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ МАЙБУТНІХ ЗДОБУВАЧІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «ІНФОРМАЦІЙНА, БІБЛІОТЕЧНА ТА АРХІВНА СПРАВА» У КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ.....	135

СЕКЦІЯ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФІЛОСОФІЇ ТА СОЦІОЛОГІЇ

<i>Іванець Т.М.</i> ОСОБЛИВОСТІ ІНСТИТУТУ БЮРОКРАТІЇ В СУЧАСНІЙ ЯПОНІЇ.....	136
<i>Пістелева Д.В.</i> ІДЕАЛИ І ЦІННІСНІ ОРІЄНТАЦІЇ СУЧАСНИХ ПІДЛІТКІВ.....	137
<i>Романцова Н.І.</i> УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІОЛОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ М. ГРУШЕВСЬКОГО В ОЦІНКАХ СУЧАСНИХ ІСТОРИКІВ	138
<i>Слющинський Б.В.</i> КОМУНІКАЦІЯ ЯК ВИМІР РІВНЯ СУЧАСНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ	140
<i>Цибулько О.С.</i> ПОНЯТТЯ ЛЮБОВІ У СУЧАСНОМУ СВІТІ	142

СЕКЦІЯ

ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ У ГАЛУЗІ ЖУРНАЛІСТИКИ, РЕКЛАМИ ТА PR: КОМПЕТЕНТНІСНИЙ ПІДХІД

<i>Андрєєва Н.В.</i> РОЗВИТОК КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ЯК СКЛАДОВОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ РАДІОЖУРНАЛІСТІВ	144
<i>Брадов В.В.</i> КОНТЕНТ РИНКУ МЕДІА: ФАКТОРИ ВПЛИВУ	145
<i>Вялкова І.О.</i> ПРАВА ЛІТНІХ ЛЮДЕЙ У КОНТЕКСТІ ВИВЧЕННЯ ДИСЦИПЛІНИ «ПРАВА ЛЮДИНИ І МЕДІА»	146